Irodalmi Jelen

R-ŐSZ – „OBSZCÉN OCSMÁNYSÁGOK TÁRA” – CORPUS, FLAMMA, MORBUS ANIMI

- 2014. NOVEMBER. 05. - 09:43

PROFÁN

„OBSZCÉN OCSMÁNYSÁGOK TÁRA”

Corpus, Flamma, Morbus animi

Páskándi Géza

Anti-dedikáció

Ajánlám Néked a csiklós Ethoszt,
még csak nem is oly rég
a Transzcendentális Erotika
vékony kézikönyvét,
ajánlék minden vad malackodást –
az Űrrel kozmiszexet,
vérmes absztrakciót (ejakulált),
elvont szemérmetlent,
a matézis disznólkodásait
és pornó-logikát is,
de hidd: eszemben végig ott járt
a jelzőtlen halál is.

In: A Nagy Dilettantissimo. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1989

Határ Győző
Ember Fő

A Buzdurmán Szigetországban a Művészet (némi habozás után) a „félabsztrakt” egy különös mellékzátonyára futott. Tíz évig mást mint kezet nem volt szabad ábrázolni.
Ám a milliószámra elszaporodó bütykök, bőrdincsek, szemölcsök-ordancsok rondaságától a művészetrajongók úgy visszarettentek, hogy rajongásuk undorrá változott és illetlennek, sőt trágárnak kezdték érezni a hatujjúságot, az ordenáré-mód begörbedt horog-ujjakat és az emberiség másegyéb reumatoid pornó-förtelmeit.
A Művészet ekkor áttért a nemi szervek hol fél, hol egész, hol nem-is-olyan-egészen félabsztrakt ábrázolására s végül ez vette át a portré funkcióját és töltötte be helyét.
A gazdag ember, a nagyember, az iparlovag, a közéleti potentát mind-mind a nemi szervét pingáltatta meg. A filmvilág és az arisztokrácia csodalényei, sztárok, hercegnők, szuperkurvák, tévé-hímringyók világhírű portrégiccselőkkel festtették meg p…ájuk, ill. f.szuk sejtelmes pasztellszínekben pompázó csodaportréját; a hivatalos állami portretisták pedig a Nagytiszteletű Fődiakonissza, az Óriás Moderátor, a Nagybuzdurmán Egyházfejedelem és a Sáfránytörülközős Nagy-Bonc P…a-, ill. F.sz-képe után az Államfő F.szmását is megfestették és számtalan reprodukcióban ezt tétették a falakra a hivatalokban, az iskolákban és a Fegyveres Erőknél.
Újjászervezték a Nemzeti Képtár Portré-Galériáját.
A magas, komor felülvilágítók alatt immár csupán Szuper-Péniszek és Hiper-Vaginák hol fél, hol egész, hol nem-is-olyan-egészen félabsztrakt ábrázolásai voltak láthatók, olajképek, rézkarcok, színezett viaszvaginák és faragott péniszek.

Ha a megilletődött látogató a Nemzeti Képtár Portré-Galériáján végigsétált, a falakra kirakott felírások alapján a következő műremekekben gyönyörködhetett:
A Nagy Nemzeti F.sz Fő
Az Országmentő P.csa Fő
A Világmegváltó P.csa Fő, a Buzdurmán F.sz Rend Megalapítója
A Bele Való F.sz Fő, A Buzdurmán P...a Rend Nagypáholy Nyitogatója Kasza-Fenőben
Egyszerű Dolgondi Buzdurmán P...a Fő a Nagybuzdurmán Rónaságon
Falusi Pór Család F.sz Fő a Vasárnapoló Ámbituson
N. N. Lovassági Dandár-P...a Fő, Nyergéből Ágaskodón
X. Y., a Buzdurmán Kormány-Egypárt Fő F.sz Feje, Heréivel Ablakon Belül – a Többi Kívül
N. N., az Orvosi Kamara F.sz Feje Neje P...ája, Teljes Őéletnagyságában (Szétcsippentve)
Fenti Lánya P...ája, Félszűzen Összecsippentve (mikéntha beharapta volna a Kis Édes)
A Kis Hercegkuzinka Nagy Nénjének az Alsó Vak Kontakt-Lencséje (P...ástul, Ön-Vérében Hempereg)
Három Földig Lógó Nagy Menő F.sz Fej: a Katonai Junta
a P...aügyi Fő F.sz Miniszter, Teljes Öltözékhiányban
X. Y. Menő P...a Fő, a BELSPEKULAX Fő F.sza
N. N.-né, a BELSPEKULAX Köze-Kedvelt Kis P...ája
kép, jobbról:
Fiatal F.sz Fő, P...ával
kép, balról:
Fiatal P...a Fő, F.sszal

És amikor táborszernagyok, üdvhadseregi angyalkapitányok, nyugállományozott bankelnökök és jótékonysági védnöknők mind egy szálig ott lógtak már, nemi szervüket a világ elé tárva a Művészet Átnemesítő Felfogásában és Megragadásában, sőt már az Egymásban Tunkoló és Művészi Megmártakozásban tartott Kettősportré is az elfogadott és megdicsért irányzatok egyike lett, az Alkotás eddig soha nem látott Magasságot ért el; és az oly soká csupaszon tartott falakon, a tisztes otthonokban ismét kivirítottak a f.szok és a p...ák.

A gyakorlat szokvánnyá, a szokvány a normalitás kánonjává vált; a Köztudat már csöppet sem csodálkozott sem azon, ami belement, sem pedig azon, hogy olyan, amilyen: a Köztudat Öntudatos Köztudat volt és becsületbeli feddhetetlensége tudatában magasra emelte a F.szt és a P...át – az Új Idők Liliomát. Ekkor történt.

Akiben a kóros elmehábor pillanatnyi elmezavart váltott ki, egy Onnan Szökött s Olyan Sötét Alak, amilyen sötétre csak az vetemedhet, aki ilyesmire képes: nos, a Sötét Alak.

Jó sokáig csak az arrajáró pillanatokat leste a Nemzeti Portré Galériában, hogy van-e alkalmas. Már messziről látta, amikor az óramutató előhozta: az ő óvatlan pillanata volt.

Mármost amelyiknek egyúttal leple is ne volna – egyszer egy szökőesztendőben van ha van s az olyan óvatlan pillanat fölöttébb ritka. Ennek az óvatlan pillanatnak a leple alatt a Sötét Alak, hóna alatt barna csomagolópapirban a vászonra festett Förmedvényt szorongatva felrohant a lépcsőkön, végigrontott a F.szok és a P...ák hosszú során az esőverte felülvilágítók alatt (ez az ítéletidő éppoly ominózus vala, mint a barna csomagolópapir avagy a beleizzadt hónalj) – és kiválasztva azt, amely méretre körülbelül egyezett az övével: az „Istentől Küldött Moderátor F.sz Főt a Zacskóval" leakasztotta s helyére csempészte a maga vásznát. (Emezt leakasztani s helyére függeszteni amazt – mindez még ugyanannak az óvatlan pillanatnak a műve volt). Azzal – az összegöngyölt Kegyes Péniszt a hóna alá csapva – Sötét Alak kereket oldott, mindenütt hátrahagyva rávalló, kaján kecskemekegését, amerre lehaladt a lépcsőn.

Mire S. A. eltűnt a déli csúcsforgalomban, már valaki felfele tipegett ugyanazokon a márványlépcsőkön, magas szárú gombos-fűzős cipőben, fekete hercegnői fityulában, feltehetőleg vagy a Diakonissza, vagy a Védnöknő kíséretéből egy Virágó P...a Fő.

A mondott P…a Fő a magas születésű asszonyműértők ráérős türelmével vette sorra a fényesebbnél-fényesebb péniszeket és vaginákat (p.csöket-p.csákat) s a nagyobbak pasztellszíneihez érve, előkelő lornyonnal vizsgálta Őpéniszsége göndör avagy Ővaginasága kondor tincseit.

A sorban az utolsó képnél azonban – a sarokban, ahol a katalógus szerint a Moderátori Fontos Pénisz következett volna, kettélottyadt tökzacskójából dárdásan előmeredve (ahogy életében soha) – a Virágó P…a Fő megtorpant s amint már az ilyen megtorpanásoknál szokás: hátratántorodott.

Mielőtt elalélt volna, mint utóbb a mentőorvosnak a rendőrségen elmondotta, arra még emlékezett, hogy nem hitt a szemének. A szeme viszont nem hitt annak, amit az esze mondatott vele (a Világ nem volt rest és elsötétült előtte). Mert Akárki Galád volt, aki tette, nemcsak a műremekkel tette, hanem előre megfontolt szándékkal a céduláját is kicserélte s magyarázatnak most ez állt:

Ember Fő

A kép pedig, nos, a kép, nem hazudok s a Magasrangú Tönkreb.szott sem hazudott, amikor kimondta, mielőtt a rendőröknek odaájult: a kép tárgya is az volt s nem-is-olyan-egészen félabsztrakt ábrázolása volt annak, amit a címe mondott.

Ember Fő

Arcvonásairól lerítt a Főnek egy emberrel, az Embernek egy fővel való azonossága.

A köréseregl̋ő látogatók egy része sírógörcsöt kapott, mások kiáltozva menekültek.

„Obszcén Ocsmányságok Tára” – „Botrányokozó titkos exhibicionista garázdálkodása” – „Trágár förtelmek, üzemi lazaság, ordenáréság és provokáció: arcképet találtak a Nemzeti Arcképcsarnokban”, stb. stb. Ilyen és hasonló szalagcímek alatt hozták le a lapok a szeméremsértő botrányt.

A visszahatás nem maradt el.

Hímtagjaikat haragosan lóbáló, meztelen Menő P…a Fők és F.szfej Virágók zászlók alatt vonultak fel és alá a Tiltakozás Ünnepére felbokrétázott Nemzeti F.sz-és P…aképcsarnok előtt, és felírati tábláikról ezt olvasták le és fel a (különben írástudatlan) hangszórók:

– Le a trágáritákkal, le az obszcenerizmussal!

– Le a pornománok ámokfutásával!

– Le a mocsoklelkűvel, aki nem süllyed el szégyenletében, Ember Fej láttán-és festtén!

– Az abból kigyógyíthatatlanokat miért nem zárja a kormány zárt fallal körülzárt zárt intézetbe?! Követeljük!…

A követelésnek a kormány hanyatt-homlok helyt adott: engesztelésül elrendelték a fejek teljes bebugyolálását és hóhéráIarc alá rejtését s egyúttal a nemi szerveknek a kötelező körkivágáson való kivillantását, előlóbálását.

A miniszterelnök – hogy a gyanúnak tápot ne adjon és tisztázza a kormány szerepét és szándékait – a tévé képernyőjén teljesen megcsupaszított nemi szervvel jelent meg s nem kellett hozzá sok ellenzéki biztatás, még játszott is vele. Ezalatt a Nemzeti Galériánál feledékenyen tovább tüntető, a p…ájukat tátva felejtő alapítványi gyalogsátánokat harisnyafejű rendőrök oszlatták szét, pikkelyes ördögpéniszt formázó, elővazelinozott gumibotokkal.

In: Angelika kertje. Aurora, London, 1987

Zalán Tibor

Profán

avagy a szétbaszott omlett története

A részeg szőnyegen hevertünk.
Kevertünk.
Mint kenyérsütőgép-lapát
a fehér tésztát
gyúrtam dagasztottam magamon
a farát
dagasztottam Évát.
Sírt ordított nyögött.
Fölöttünk lusta függönyök
keringtek szálltak.
Jövök – üvöltöttem – gyorsan
a szádat! És rázuhantam és ő befalt
egészben. A torkába lövődtem
keményen
fuldoklott vonaglott arca rándult
olyan volt mint aki éppen
a holdba kirándult.
És csend lőn.
A szobában havazott kéken
– csakúgy azon a képen
a falon.
És elfogott az unalom.
Látom magam ahogy
az omlettet falom a konyhában
kenyér nélkül.
Fuldokló kölyök kinek
az arca belekékül
ebbe.
S készül belenőni a korai szerepbe.
Mert Éva fordult és nyitott
és nyílt.
(Akkor még ott együtt:

nyilallott.)
Két erős comb amely
csak kifelé hajlott
várt követelt akart.
És bár takaró volt már
semmit se takart;
és a szervezet még
omlettet omlettet akart.
Az érett nőség ült a mohó
gyermeken diadalt.
A félpuha faszt lám végül
magába gyötörte
s hajszolta lényegét törékeny
fölötte
hangos volt túlhangos
másodszor már nem ölelt
csak birtokolt és bagzott.
S a konyhát fölverték
panaszos zajok
nagy női sikolyok
és férfiszerű jajok.
a tenger ott a gáztűzhely
S ahogy a szerepből
kiszédül az ember
egyszerre ott volt lábunknál
lábait mosta…
Ezerkilencszázhetvenvalahány.
Omlett kenyér nélkül.
Félhomály. Konyha.

In: Ex Symposion,1992. Benyúlás

OLLÓN
Bahnhof

Faludy György
Pantagruel
Miért kell a hurkanépet tiszteletben tartanunk

Attól félek: rossz tréfákat kezdtek eregetni ellenem, kedves pálinka-komámasszonyaim, meg ti is, borissza cimborák, mikor könyvem e részéhez értek. Nem akartok hitelt adni leírásomnak, mikor ember nagyságú hurkákról és kalbászokról szólok. Bizisten, zavarba hoztok. Nem is tudok mit válaszolni. Higgyetek nékem, ha úgy akarjátok, ha pedig nem hisztek, legalább járjatok utána a dolognak. Ami engem illet, mindet tulajdon szememmel láttam és tapasztaltam, nemcsak Kanság szigetén, ahová most megérkeztünk, hanem szerte e széles világon.

Páris városában még sokan emlékeznek bizonyos Nagybotú Andorka nevű lotharingiai fiatalemberre. Ötletes, jókedvű és szerelmes természetű ifjú volt. Már azért is szerelmes természetű, mert a Természet hatalmas kolbásszal áldotta meg. E szerszám nem fért gatyapőcébe, illetve ha oda próbálta volna elrejteni, néki magának is melléje kellett volna kuporodnia. Lábánál valamivel hosszabban ereszkedett alá, úgyhogy kénytelen-kelletlen még egy harmadik cipőt is felhúzott, nehogy a kalbász végét, mely valamennyi testrészénél kedvesebb volt néki, járás közben elkoptassa.

Mint említettem: e testrésze alsó végtagjainál valamivel hosszabbra nőtt, úgyhogy ha a farka nem állt, a farkára tudott állni, ahogy más ember féllábára áll. Ilyenkor két lábát – jobbfelé és balfelé – kedvére emelgette, nyújtogatta avagy lengette, mint a körző két szárát, avagy lóbálta a levegőben. Izgatottabb körülmények közt e testrésze úgy állt mellette, mint a mászórúd. Gyakran felkapaszkodott a tetejére és onnét integetett az asszonyoknak, kiket éppen meg akart nyerni. Leányzókkal szemben nem alkalmazta e módszert, mert megijesztette volna őket. Ha találkára hívott egy fruskát, rendszerint farkán ülve fogadta a réten, mintha csak kivágott vörösfenyő törzsén telepedett volna le, és a leányzónak maga mellett kínálta a kissé kemény ülőhelyet.

Sajnálatos módon férfierejébe és csinos külsejébe vetett korlátlan bizalma okozta vesztét. Páris egyik sikátorában sétálgatott, mikor a magas ablakban szépséges fiatalasszonyt pillantott meg. Tekintetük találkozott és hamarost – mert Nagybotú Andorka csak egyre ott lődörgött a sikátorban – beleszerettek egymásba. Az asszony kézjelekkel tudomására hozta, hogy nem hagyhatja el a házat, majd egy ledobott dió héjába rejtett levélkében tudtára adta, hogy öreg férje úgy őrzi, mint a sárkány Ándromédát, és hogy házuk vasrácsos kapujának kulcsát övében hordja. A fiatalembernek kell megtalálni a módját, miként bújhat be hozzá három emelet magasságban lévő ablakán.

Andorka szellemi képességei nem álltak arányban testi adottságaival; tanácsot kérni senkitől sem tudott, mert mindenki irigykedett reá és kerülte társaságát. Végül, hetekig tartó töprengés után megtalálta a találkozás módját. Lakást bérelt a sikátor egyik házában, ahol ablaka pontosan szemközt nyílt az asszony ablakával, három emelet magasságban. Ahelyett azonban, hogy deszkapalánkot vásárol és azon sétál át éjszaka szerelmeséhez, férfigőgjében mást határozott. Késő éjjel, mikor férjuram álomra hajtotta fejét, Andorka kiült ablaka párkányára, farkával II. kötet megcélozta a hölgy ablakát, aki ott könyökölt vele szemben, és peckén szépen, csak úgy ültében átcsúszott hozzá.

Nyomban egymásnak estek és nem is hagyták abba hajnalig, hiszen mindketten hetek óta áhítoztak egymásra és gyűjtötték az életerőt. Arra egyikük sem gondolt: reggelre Andorka hídja korántsem lesz olyan szilárd jellegű, hogy visszasétálhasson rajta. Mivel kellő hosszúságú deszka sem volt kéznél és világosodni kezdett, kétségbeesésükben az ágyneműből akartak kötelet hasogatni, hogy Andorka leereszkedhessen az utcára. Iparkodásuknak a férj megjelenése vetett véget, aki idős kora ellenére erősebbnek bizonyult a kimerült fiatalembernél és ripityomra verte. Nagybotú Andorka ezek után hazatért Lotharingiába és többé nem mutatkozott Páris városában.

A sima fejű kígyó, aki megkísértette Évát a Paradicsom kertjében, valószínűleg ugyancsak kalbász alakú jelenség volt. Nincs nő, ki ellent tud állni ennek a kígyónak, legyen hurka, kalbász avagy szafaládé formája. Egyes tudós férfiak azt tartják, hogy az asszonyokat megkísértő kígyónak Phállosz a valódi neve, másként Priapus isten, ki ligeteinkben és közkertjeinkben tartózkodik és esténként, a bokrok között és a fák alatt, becsúszik a nők szoknyája alá. És ki tudja, hogy a svájciak, ez a kemény, ágaskodó és harcias zsoldosnépség nem származik-e közvetlenül a kalbászoktól?

És vajon mit gondoltok, miért találta fel Erichtonius a hordszéket? Azért, mert édesatyja, Vulkán isten hurkalábúnak nemzette. Hogy kalbászát elrejtse, szívesebben ült hordszékbe, mint lóra. Abban az időben az emberek ugyanis még szemérmesek voltak és a nagy kalbászok nem örvendtek akkora népszerűségnek, mint manapság.

In: Pantagruel. JATE Kiadó, Szeged, 1989

Baka István
Pügmalión
Tündének

1
Lépj ki a kőből! Fogynak napjaim;
Már nem tudok nagyon sokáig várni.
Légy a gyönyör, de légy akár a kín –
Légy, Galateia, bárki és akármi!

Hány csigamászta hajnal nyers szaga,
Hány bódító, már fonnyadt, nyári rózsa,
Hány vad szüret cefréje, mustja a
Parfümöd, s hány tél zúzmarája, hója.

És mindegy már, hogy én faragtalak,
Vagy engem formázott fehér kezed;
Te kőből, én agyagból – hús leszek

S leszel. Csak kölcsönkaptuk e világot,
Nem lényeges hát: én álmodtalak,
Vagy egykor engem álmodott meg álmod,

2
Hogy befogadj, s én öledbe hatolva,
Megértsem végre, hogy a végtelen
Hogy férhet el ily forró, szűk helyen,
S hogy csak a van a létünk, nem a volna,

S bár a valódi megdőlhet – soha

Szép kebleid iker-Olümposza…
Ó, Galateia, alkoss újra engem!
Márványerekként átszínezze testem

Véred, s imádj, akár nimfái Pánt!
Vagy nyalogass el, mint a marcipánt,
Olvasszon kéjesen magába lényed:

Zsémbes-szerelmes-édes-árva éned;
Magam fölé ültetlek megalázva, –
Csak néha szállj velem alá a lázba,

3

Mely megteremtett akkor téged is!
Szerelmem húsa és márványa is
Te vagy, kiért agyagként omlanék,
Lennék korok szemétdombján cserép,

Lerágott csont, mit Krónosz eldobott,
Szilaj faun csalódott fallosza,
Mely nimfaölbe nem jutott soha;
Te mégis olykor megvigasztalod.

S oly mindegy lenne, hogy ki kit teremtett;
Legszívesebben rád hagynám: te voltál.
Ki volt előbb – az áldozó? az oltár? –,

Kit érdekel? Fogadd lángját tüzemnek!
Hidd el, szívem kevéssel is beéri:
S nincs vágya más – csak égni, égni, égni.

In: Versek, Tiszatáj Könyvek, Szeged, 2003.

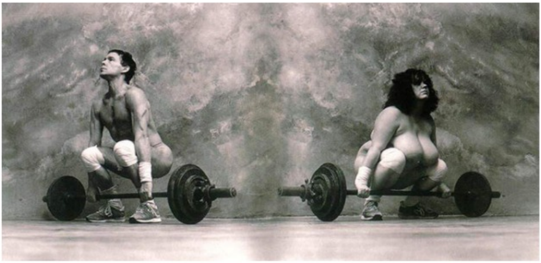

Kovács András Ferenc

Apollinaire hangja pornográfon

„Et moi j'ai le coeur aussi gros
Qu'un cul de dame damascene
Ô mon amour je t'aimais trop
Et maintenant j'ai trop de peine"
(La Chanson du Mal-Aimé)

Montmartre-i víg Aszpászia
Clotilde elűztek ágy kufári
Te lelki vigasz gázsija
Clotilde kit átjárt már Tout Paris
Ma kéjbe tikkaszt Ázsia

De segged mégis visszamázlik
Clotilde te kész Agrippina
Tapostak régi tiszt-kamáslik
Nem nyelt be még habribb pina
Úgy sóhajtozva mint a spájzlik

Engem szerettél csak rimám
Bár rádhasalt egy perzsa dögrém
Az iszfaháni pótimám
S rimánkodtál betelt a bögrém
Csordultig áraszt Ahrimán

S tódult beléd Kambodzsa Burma
Annam Tonkin s a tar Laosz
Akárha vadkanhorda túrna
Ha tunguz módra farba tosz
Ural-Altájon csorda turma

Clotilde csodás Aszpásziám
Szerettek hinduk sült malájok
Katháj Japán aztán Sziám
Nedved megindult s dűlt alájok
Babám te tudsz faszt mászni ám

Ha engem masszált enyhe talpad
Becézve szóltál Guillaume-om
Gabonban is mélyen benyaltak
Minek szaglásznál ily nyomon
Hol elbóklászott hetven altag

Te húsgyönyörből gyúrt alak
Dús aktmodell tabló ripacs szó
Ondót örvénylő gyurgyalag
Nem fest ilyet Pablo Picasso
Kedves be fénylőn kúrtalak

Ó vesszen meg ki másra optál

Clotilde begyulladt bal herém
A múltkor oly butára szoptál
Makogtam mint egy renyhe rím
S ragyogtál mint egy drága kopt tál

Montmartre-i víg Aszpászia
Clotilde virgoncan tosz Levante
Nincs lelki vigasz pá szia
Clotilde Virgo vagy post et ante
A többi hím fantázia.

In: Álmatlan ég, Koinónia Kiadó, Kolozsvár, 2006

Az oldalt Jan Saudek fotográfiáival illusztráltuk.